

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

100
ROKOV

PRÍBEHOV
AGATHY CHRISTIE

SMUTNÝ
CYPRUS

Agatha
Christie®

SMUTNÝ
CYPRUS

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *Sad Cypress*
preložila Nina Mikušová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii je použitý citát z diela W. Shakespeara *Trojkráľový večer*
v preklade Jany Kantorovej-Bálikovej.

Sad Cypress Copyright © 1940 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Smutný cyprus* © 2020 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2266-8

Venované
PETROVI a PEGGY McLEODOVCOM

Tak dýchni na mňa, dýchni, smrť,
chcem smutný cyprus miesto már.
Túžim len navždy vydýchnuť,
tá krutá panna je môj zmar.
Na biely rubáš pohrebný
kladťe mi vetvy tisu,
nech sa už skončia moje dni,
čo smutné, bez lásky sú.

SHAKESPEARE

PROLÓG

„Elinor Katharine Carlislová, ste obžalovaná, že dvadsiateho siedmeho júla tohto roku ste zavraždili Mary Gerrardovú. Cítite sa vinná, alebo nevinná?“

Elinor Carlislová stála vzpriamene, so zdvihnutou hlavou. Na jej pôvabnej tvári vynikali výrazne modelované líčne kosti. Mala tmavomodré oči a čierne vlasy. Jej obrvy tvorili jemné tenké oblúčiky.

Zavládlo ticho – napäté ticho.

Obhajca sir Edwin Bulmer sa nevdojak zachvel. Preboha, pomyslel si, nebudaj sa prizná... Povoľujú jej nervy...

Pery Elinor Carlislovej sa roztvorili. „Nevinná,“ vyhlásila.

Obhajca sa s úľavou oprel na stoličke a vreckovkou si utrel spotené čelo. Vedel, že od katastrofy ich delil iba vlások.

Sir Samuel Attenbury vstal, aby súdu predniesol obžalobu.

„Ctihodný pán sudca a páni porotcovia, dovoľte mi zhrnúť celý prípad. Dňa dvadsiateho siedmeho júla o pol štvrtej popoludní v sídle Hunterbury v Maidensforde zomrela Mary Gerrardová...“

Mal zvučný a uchu lahodiaci hlas, ktorý Elinor uspával. Jednoduché, stručné rečenie prenikalo do jej vedomia iba ako útržky viet.

„... Prípad je mimoriadne jednoduchý a jasný...“

„... Je povinnosťou obžaloby... dokázať motív a príležitosť...“

„... Ako vidieť, nikto iný okrem obžalovanej nemal dôvod zabiť to nešťastné dievča Mary Gerrardovú. Také mladé, pôvabné stvorenie – každý ju mal rád –, dá sa povedať, že nemala na svete jediného nepriateľa...“

Mary, Mary Gerrardová! Všetko sa to zdalo tak dávno. Akoby sa to ani nestalo...

„... Dovoľujem si vás osobitne upozorniť na nasledujúce úvahy:

Po prvé, akú príležitosť a prostriedky mala obžalovaná na podanie jedu?

Po druhé, aký mala na toto konanie motív?

Je mojou povinnosťou predvolať svedkov, ktorí vám azda pomôžu vytvoriť si pravdivý obraz o celej záležitosti...“

„... Pokiaľ ide o otrávenie Mary Gerrardovej, vynasnažím sa ukázať, že nikto okrem obžalovanej nemal príležitosť spáchať tento zločin...“

Elinor mala pocit, akoby bola uväznená v hustej hmle, cez ktorú sa k nej predierali jednotlivé slová.

„... sendviče...“

„... rybacia nátierka...“

„... prázdny dom...“

Tie slová bodali Elinor cez hrubú vrstvu jej vlastných myšlienok – cez ten dusivý závoj ju pichali ako ihlice...

Súdna sieň. Tváre. Celé rady tvárí! Najmä jedna tvár s veľkými čiernymi fúzmi a bystrými očami. Hercule Poirot ju zamyslene pozoroval s hlavou trochu nachýlenou nabok.

Pokúša sa zistiť, usúdila, prečo som to urobila... Pokúša sa mi dostať do hlavy, aby pochopil, ako som uvažovala, čo som cítila...

Cítila...? Navôkol samé rozmazané škvrnky... šokovane sa zachvela... Roddyho tvár – tá drahá, drahá tvár s dlhým no-

som a citlivými ústami... Roddy! Vždy len Roddy – vždy, po-
kiaľ si pamätá... od oných dní v Hunterbury v malinčí, hore
pri králičích norách a dolu pri potoku. Roddy – Roddy –
Roddy...

Ďalšie tváre! Sestra O'Brienová s pootvorenými ústami,
sviežu pehavú tvár nakláňa dopredu. Sestra Hopkinsová sa
tvári samoľúbo – samoľúbo a neúprosne. Tvár Petra Lor-
da... Peter Lord... taký láskavý, taký vnímavý, taký – upo-
kojujúci! Teraz však vyzerá – ako to len nazvať – bezradne?
Áno, bezradne! Všetko si tak veľmi berie k srdcu! A pritom
jej samej, hlavnej hviezde programu, vôbec na ničom nezá-
leží!

Stojí tu celkom pokojne a nevzrušene, obvinená z vraždy.
Stojí pred súdom.

Zrazu sa v nej niečo pohlo; závoje zahaľujúce jej mozog
začali rednúť – rozplývali sa. Pred súdom!... Ľudia...

Ľudia sa nakláňali dopredu s mierne pootvorenými ústa-
mi a očami horiacimi zvedavosťou, s morbidným potešením
uprene zírali na ňu, na Elinor – a s akýmsi krutým pôžitkom
počúvali, čo o nej hovorí ten vysoký muž so židovským no-
som.

„Fakty v tomto prípade sú nadmieru jasné a neodškriepi-
teľné. Oboznámim vás s nimi veľmi ľahko. Od samého za-
čiatku...“

Začiatok, pomyslela si Elinor... Začiatok? Deň, keď prišiel
ten hrozný anonymný list! Tým sa to všetko začalo...

ANONYMNÝ LIST!

1

Elinor Carlislová držala v ruke otvorený list. Ešte ni-
kdy nič také nedostala. Mala z neho nepríjemný po-
cit. Kostrbatý rukopis, gramatické chyby, lacný ružový papier.

Toto je varovani!

Nebudem spomínat žiadne mená ale ktosi sa líška vašej tete a ak si nedáte pozor o šeckeru prídete. Dievčatá sú veľmi prefíkané a staré dámy sa dajú obalamutiť mladými keré sa im podlizujú a tak vám radím aby ste sem došla a sama sa presvedčila čo sa deje neni to správne aby ste vy a ten mladý páňko prišli o to čo je vaše – a ona je veľmi prešibaná a stará dáma môže kedykoľvek vypustiť dušu.

Prajna osoba

Elinor stále civela na list, upravené obočie znechutene zvráštené, keď sa otvorili dvere. „Pán Welman,“ ohlásila slúžka a Roddy vošiel do izby.

Roddy! Zakaždým keď Roddyho uvidela, pokúšal sa o ňu ľahký závrät, premkla ju náhla radosť, ale aj pocit, že si musí zachovať odstup a nedať najavo emócie. Bolo totiž celkom zjavné, že Roddy, hoci ju miluje, necíti k nej to, čo ona k nemu. Už pri prvom pohľade naňho jej stislo srdce, až to zaboľelo. Absurdné, že nejaký muž – obyčajný, áno, celkom obyčajný mladý muž – dokáže s človekom urobiť niečo také! Že len pri pohľade naňho sa s vami zakrúti celý svet, že pri zvuku jeho hlasu sa vám tисnú – tak trochu – slzy do očí... Láska by predsa mala vzbudzovať príjemný pocit – nie niečo, čo vás svojou intenzitou zraňuje...

Jedno bolo jasné: Musí byť veľmi, veľmi opatrná a správať sa odmerane a zdržanlivo. Muži neznášajú oddanosť a zbožňovanie. Roddy určite nie.

„Zdravím ťa, Roddy!“ prehodila ledabolo.

„Čo to, zlatko, tváriš sa akosi tragicky,“ poznamenal Roddy. „Nejaký účet?“

Elinor pokrútila hlavou.

„Mal som dojem, že by to mohlo byť niečo také, veď vieš, leto vrcholí a všade poletujú tancujúce víly a škaredé účty!“

„Je to čosi príšerné,“ hlesla Elinor. „Anonymný list!“

Roddyho obrvy vyleteli nahor. Dychtivá, samoľúba tvár mu stuhla a zmenila výraz. „Nie!“ vykrikoval s odporom.

„Čosi príšerné...“ zopakovala Elinor.

Vykročila k písaciemu stolu.

„Asi bude najlepšie, ak ho roztrhám.“

Mohla by to urobiť, a takmer to aj urobila, pretože Roddy a anonymné listy boli dve odlišné veci, ktoré nijako nešli dokopy. Mohla by ten zdrap papiera zahodiť a už naň nemyslieť. Roddy by jej v tom nebránil. Jeho slušnosť bola oveľa silnejšia než zvedavosť.

Impulzívne sa však rozhodla inak. „Možno by si si to predsa len mal prečítať. Potom list spálime. Píše sa tam o tete Laure.“

Roddy prekvapene zdvihol obočie.

„O tete Laure?“

Vzal list, prečítal si ho, znechutene sa zmŕštil a vrátil jej ho.

„Áno,“ prikývol. „Rozhodne ho treba spáliť! Ľudia sú čudní!“

„Čo myslíš,“ spýtala sa Elinor, „napísala to niektorá slúžka?“

„Zrejme.“ Zaváhal. „Rád by som vedel, kto... kto je tá osoba, o ktorej sa v liste píše.“

„Asi ide o Mary Gerrardovú,“ usúdila Elinor zamyslene.

Roddy sa zamračil, pokúšal sa spomenúť si.

„Mary Gerrardová? Kto je to?“

„Dcéra manželov, ktorí bývali v strážnom domčeku pri bráne. Nespomínaš si na ňu, keď bola ešte dieťa? Teta Laura mala to dievčatko vždy veľmi rada a zaujímala sa oň. Financovala jej školu a platila jej aj všeličo iné – hodiny klavíra, francúzštinu a tak.“

„Ach áno,“ zvolal Roddy, „už si spomínam! Vyhúknuté decko, samá ruka-samá noha, s hrivou strapatých svetlých vlasov.“

Elinor prikývla.

„Áno, pravdepodobne si ju nevidel od tých letných prázdnin, keď mama s ockom boli v cudzine. Prirodzene, nechod-

dil si tak často do Hunterbury ako ja a Mary donedávna robila aupairku v Nemecku, no ako deti sme sa s ňou hrali a naháňali.“

„Ako vyzerá teraz?“ vyzvedal Roddy.

„Veľmi opeknela,“ odvetila Elinor. „Vie sa správať a tak. Dostala dobrú výchovu – nikdy by si nepovedal, že je to dcéra starého Gerrarda.“

„Je z nej dáma, čo?“

„Áno. Myslím si, že to je dôvod, prečo sa už v strážnom domčeku necíti dobre. Pani Gerrardová zomrela pred niekoľkými rokmi, ako vieš, a Mary si s otcom veľmi nerozumie. Rád si totiž robí posmešky z jej vzdelania a ,vyberaných manierov‘.“

„Ľudia vôbec netušia,“ podráždene zvolal Roddy, „akú škodu narobia, keď niekomu poskytnú vzdelanie! Často je to krutosť, nie láskavosť!“

„Predpokladám, že Mary sa väčšinou zdržiava v dome tety Laury,“ poznamenala Elinor. „Viem, že odkedy stará pani utrpela porážku, čítava jej nahlas.“

„Prečo jej nečíta opatrovateľka?“ čudoval sa Roddy.

Elinor sa naňho usmiala.

„Sestra O'Brienová má taký írsky prízvuk, až to reže uši! Nečudujem sa, že teta Laura dáva prednosť Mary.“

Roddy sa dal nervózne chodiť po miestnosti sem a tam. „Počúvaj, Elinor,“ ozval sa napokon, „myslím, že by sme ta mali zájsť.“

Elinor sa zháčila. „Pre toto...?“

„Nie, nie, vôbec nie. Doparoma, nalejme si čistého vína – áno! V tom hnusnom liste môže byť zrnko pravdy. Chcem povedať, stará dáma je vážne chorá...“

„Áno, Roddy.“

Pozeral na ňu s tým svojím očarujúcim úsmevom – pripúšťal slabosť ľudskej povahy. „A peniaze sú dôležité – pre teba aj pre mňa, Elinor.“

Náhľivo prisvedčila: „To teda sú.“

Roddy zvažnel. „Niežeby som bažil po majetku, ale koniec koncov aj teta Laura neraz vyhlásila, že my dvaja sme jej jediní príbuzní. Ty si jej vlastná neter, bratova dcéra, a ja som synovec jej manžela. Vždy nám dávala jasne najavo, že po jej smrti všetko, čo má, zdedí jeden z nás – alebo pravdepodobnejšie obaja. A – a je to pekná suma, Elinor.“

„Áno,“ zamyslela sa. „To určite.“

„Udržiavať Hunterbury nie je hračka.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Strýko Henry zrejme, ako sa vraví, nemal hlboko do vrecka, keď stretol tvoju tetu Lauru. A ona bola dedička. Rovnako ako tvoj otec bola veľmi bohatá. Večná škoda, že tvoj otec špekuloval a o väčšinu majetku prišiel.“

Elinor si vzdychla.

„Chudák otec, nikdy nemal veľký zmysel pre obchod. Pred smrťou sa nad tým všetkým veľmi trápil.“

„Áno, teta Laura mala oveľa lepšiu hlavu ako on. Vydala sa za strýka Henryho a kúpili Hunterbury. Nedávno mi spomínala, že pri investíciách vždy mala mimoriadne šťastnú ruku. Prakticky nikdy na ničom netratila.“

„Strýko Henry jej zanechal všetko, však?“

Roddy prikývol.

„Áno. Tragické, že zomrel tak skoro. A ona sa už nikdy znovu nevydala. Zostala mu verná. A na nás bola vždy veľmi dobrá. Správala sa ku mne, akoby som bol jej vlastná krv. Keď som sa dostal do problémov, zakaždým mi pomohla; našťastie sa to nestávalo až tak často!“

„Aj voči mne bola veľmi štedrá,“ poznamenala Elinor vďačne.

Roddy prikývol.

„Teta Laura je úžasná,“ vyhlásil. „Ale vieš, Elinor, možno si to neuvedomujeme, ale obaja si žijeme na privysokej nohe, ak vezmeme do úvahy svoje finančné pomery!“

„Asi máš pravdu,“ priznala Elinor kajúcne. „Keď všetko je také drahé – šaty, kozmetika, ba aj také hlúposti ako kino či koktaily, ba dokonca gramofónové platne!“

„Zlatko, ty si predsa ako taká ľalia v záhradke, no nie? Nemôžeš sa lopotiť v nejakej práci!“

„Myslíš, že by som mala, Roddy?“ zarazila sa Elinor.

Pokrútil hlavou.

„Páčiš sa mi taká, aká si: jemná, ironická a nad vecou. Nezniesol by som, keby si všetko brala smrteľne vážne. Chcem tým iba povedať, že keby nebolo tety Laury, pravdepodobne by si musela drieť v nejakom hroznom zamestnaní. So mnou je to podobne,“ pokračoval, „síce som zamestnaný, no vo firme Lewis & Hume sa veru nepretrhnem. To mi vyhovuje. Touto prácou si zachovávam sebaúctu; ale všimni si, budúcnosti sa neobávam, pretože si robím nádej... ohľadom tety Laury.“

„Čo myslíš, nepôsobíme ako pijavice?“ robila si Elinor výčitky.

„Hlúposť! Dali nám na vedomie, že jedného dňa budeme mať peniaze – to je všetko. Prirodzene, tento fakt ovplyvňuje naše správanie.“

Elinor sa zamyslela. „Teta Laura nikdy jasne nepovedala, ako podelí tie peniaze, však?“

„Na tom predsa nezáleží!“ namietol Roddy. „Veľmi pravdepodobne ich rozdelí medzi nás dvoch; ale ak aj nie, ak odkáže všetko alebo väčšinu iba tebe ako svojej pokrvnej príbuznej, podiel na tom získam aj ja, miláčik, pretože sa chcem s tebou oženiť. A ak si to staré zlatičko myslí, že väčšina peňazí by mala prejsť na mňa ako mužského predstaviteľa Welmanovcov, je to v poriadku, pretože sa za mňa vydáš.“

Láskyplne sa na ňu uškrnul. „Šťastie, že sa tak milujeme. Ľúbiš ma, však, Elinor?“

„Áno.“

Vyriekla to chladne, takmer stroho.

„Áno!“ napodobnil ju Roddy. „Si rozkošná, Elinor. Ten tvoj výraz – povznesený, nedotknuteľný –, ako pyšná princezná z rozprávky. Mám dojem, že práve preto ťa tak milujem.“

Elinor zadržala dych. „Skutočne?“

„Áno,“ zamračil sa. „Niektoré ženy sú také – čo ja viem –, také príšerne majetnícke, psovsky oddané a zbožňujúce, že až prekypujú emóciami! To by som nezniesol. Pri tebe nikdy neviem, nikdy si nie som istý, či mi v nasledujúcej minúte tým svojím chladným, odmeraným spôsobom neoznámíš, že si si to rozmyslela – len tak, bez mihnutia oka! Si fascinujúce stvorenie, Elinor. Si ako umelecké dielo... taká... taká dokonalá!“

A pokračoval: „Vieš, podľa mňa nás čaká skvelé manželstvo... Milujeme sa, ale nie priveľmi. Sme dobrí priatelia. Máme kopy spoločných záľub. Jeden druhého poznáme skrz-naskrz. Máme všetky výhody rodinnej spriaznenosti, ale nie sme pokrvní príbuzní. Nikdy ma neomrzíš, pretože si taká nepolapiteľná. Zato ty sa so mnou možno začneš nudiť. Som iba obyčajný chlap...“

Pokrútila hlavou. „Nebudeš ma nudiť, Roddy, nikdy.“

„Srdiečko moje!“

Pobozkal ju.

„Teta Laura asi tuší,“ poznamenal, „ako to s nami je, hoci sme u nej neboli, odkedy sme sa dali dokopy. Azda by to mohol byť dôvod, aby sme ju navštívili, no nie?“

„Áno, nedávno som na to myslela...“

Roddy dokončil vetu za ňu: „... že ta nechodievame tak často, ako by sme mali. Aj ja som na to myslel. Keď prvý raz dostala porážku, chodili sme za ňou skoro každý druhý víkend. A teraz to budú takmer už dva mesiace, čo sme sa tam neukázali.“

Elinor namietla: „Šli by sme, ak by nás o to požiadala – aj okamžite.“

„Áno, samozrejme. A vieme, že sestru O'Brienovú má rada a že sa o ňu dobre starajú. No predsa len sa azda správame trochu ľahostajne. Teraz nemám na mysli finančné hľadisko, skôr čisto ľudské.“

„Viem,“ prikývla.

„Takže tento odporný zdrap papiera napokon bol na niečo dobrý! Zájďeme ta, aby sme chránili svoje záujmy, a aj pretože máme tú zlatú starkú radi!“

Vytrhol list Elinor z ruky, škrtol zápalkou a zapálil ho. „Kto to len mohol napísať?“ hútal. „Niežeby na tom záležalo... Zrejme niekto, kto je ‚na našej strane‘, ako sme vpravievali, keď sme boli deti. Možno nám tým preukázal službu. Matka Jima Partingtona sa presťahovala na Riviéru a zoznámila sa tam s pekným mladým talianskym lekárom. Tak sa doňho zbláznila, že mu odkázala všetko, čo mala, až do poslednej pence. Jim a jeho sestry sa pokúsili závet napadnúť, ale nič nedosiahli.“

„Teta Laura si obľúbila toho nového lekára, čo prevzal prax po doktorovi Ransomovi,“ pripomenula Elinor, „ale nie až natoľko! Okrem toho v tom príšernom liste sa spomína nejaké dievča. Istotne to bude Mary.“

„Zájďeme ta a uvidíme...“ rozhodol sa Roddy.

Sestra O'Brienová, šuštiac naškrobenou uniformou, prešla zo spálne pani Welmanovej do kúpeľne. Cez plece prehodila: „Hneď postavím kanvicu na varič. Podľa mňa vám pred odchodom dobre padne šálka čaju, sestra.“

„Veru tak, milá moja,“ zašemetila sestra Hopkinsová, „šálku čaju nikdy neodmietnem. Vždy vavrím, niet nad dobrý, silný čaj!“

Zatiaľ čo sestra O'Brienová napĺňala kanvicu vodou a zapalovala plynový horák, ďalej drmolila: „Všetko mám tuná v skrinke – čajník, šálky a cukor – a Edna mi dvakrát denne nosí čerstvé mlieko. Nemusím zakaždým na ňu zvoniť. Tento varič je vynikajúci; voda bleskovo zovrie.“

Sestra O'Brienová bola vysoká ryšavá tridsiatnička so žiarivo bielymi zubami, pehavou tvárou a nákazlivým úsmevom. Pre svoju veselú povahu a vitalitu sa u pacientov tešila veľkej obľube. Obvodná sestra Hopkinsová, ktorá každé ráno chodievala pomôcť starej panej s rannou toaletou a úpravou lôžka, bola domácky pôsobiaca žena v strednom veku, schopná a rázna.

Teraz uznanlivo poznamenala: „V tomto dome je všetko veľmi dobre zariadené.“

Druhá sestra prikývla.

„To hej. Síce je tu všeličo staromódne, nemajú ústredné kúrenie, no všade sú kozuby. Služky počúvajú na slovo a pani Bishopová na ne riadne dozerá.“

Sestra Hopkinsová si vzdychla. „Tie dnešné dievčatá! Vôbec s nimi nemám trpezlivosť. Väčšina z nich nevie, čo vlastne chce, a človek za nimi poriadnu robotu nevidí.“

„Mary Gerrardová je milé dievča,“ namietla sestra O'Brienová. „Naozaj neviem, čo by si bez nej pani Welmanová počala. Videli ste, ako sa na ňu pred chvíľou pýtala? Ach áno, je to pôvabné stvorenie, len čo je pravda, a so starou dámmou to vie.“

„Je mi Mary ľúto,“ dodala sestra Hopkinsová. „Jej otec robí všetko možné, aby dievčaťu zneprijemnil život.“

„Nemá pre ňu jediné dobré slovo, ten starý frfloš,“ prisvedčila sestra O'Brienová. „Á, píska kanvica. Čaj sa má zaliať, len čo voda zovrie.“

Hotový čaj si naliali do šálok – bol horúci a silný. Obe ošetrovatelky sedeli v izbe sestry O'Brienovej, susediacej so spálňou pani Welmanovej.

„Dnes prídu pán Welman so slečnou Carlislovou,“ oznámila sestra O'Brienová. „Ráno doručili telegram.“

„Tak, tak, milá moja,“ zamrmlala sestra Hopkinsová. „Všimla som si, že stará dáma je akási rozrušená. Už dosť dlho sa tu neukázali, však?“

„Určite to budú najmenej dva mesiace. Taký milý mladý muž, ten pán Welman. Ale vyzerá namyslený.“

„Fotografiu slečny Elinor som nedávno zazrela v *Tatleri*,“ poznamenala sestra Hopkinsová. „Bola na nej s nejakým priateľom v Newmarkete.“

„Je v spoločnosti pečená-varená, však?“ klebetila sestra O'Brienová. „A vždy má na sebe také krásne šaty. Myslíte si, sestra, že je naozaj pekná?“

„Ťažko povedať, ako dnešné ženy pod všetkými tými šmkami naozaj vyzerajú! Podľa mňa nie je ani zďaleka taká pekná ako Mary Gerrardová!“

Sestra O'Brienová našpúlila pery a naklonila hlavu nabok.

„Asi máte pravdu. Ale Mary zasa chýba štýl!“

„Veru, šaty robia človeka,“ moralizovala sestra Hopkinsová.

„Ešte jednu šálku, sestra?“

„Vďaka, nie som proti.“

Nad pariáciami sa šálkami si obe ženy prisadli bližšie k sebe.

„Dnes v noci sa stalo čosi čudné,“ nadškrtila sestra O'Brienová. „Asi o druhej som zašla k starej panej, že ju pohodlnejšie uložím, ako to vždy robievam, no nespala. Určite sa jej však už niečo prisnilo, pretože len čo som vošla do izby, ozvala sa: ‚Fotografiu. Musím vidieť tú fotografiu.‘ Tíšila som ju: ‚Samozrejme, pani Welmanová, ale nepočká to do rána?‘ A ona: ‚Nie, musím ju vidieť hneď teraz.‘ Tak som sa opýtala: ‚No dobre, a kde je tá fotografia? Myslíte fotografiu pána Rodericka?‘ A ona odvetila: ‚Rodericka? Nie, Lewisa.‘ A začala sa dvíhať, nuž som jej pomohla si sadnúť, aby mohla vybrať kľúče z malej skrinky pri posteli. Potom mi kázala odomknúť druhú zásuvku bielizníka a vskutku, ležala tam veľká fotografia v striebornom ráme a na nej veľmi pekný muž. A v rohu bolo šikmo napísané ‚Lewis‘. Jasné, že bola staromódna,

určite vznikla pred mnohými rokmi. Podala som jej ju a ona ju držala a dlho sa na ňu dívala. A pritom si iba mrmľala: ‚Lewis, Lewis.‘ Napokon si vzdychla, vrátila mi ju a požiadala, aby som ju uložila na miesto. Verili by ste tomu? Len čo som sa k nej znovu obrátila, spala sladko ako malé dieťa.“

„Myslíte, že to bol jej manžel?“ vyzvedala sestra Hopkinsová.

„To určite nie!“ pokrútila hlavou druhá sestra. „Dnes ráno som sa totiž spýtala pani Bishopovej, ako sa nebohý pán Welman volal krstným menom, a ona mi povedala, že vraj Henry!“

Obe ženy si vymenili pohľady. Sestra Hopkinsová mala dlhý nos, jeho konček sa jej teraz rozkošnícky chvel. Zamyslene prehodila: „Lewis, Lewis. Rada by som vedela... Nespomínam si na nikoho s takým menom v najbližšom okolí.“

„Stalo sa to veľmi dávno, milá moja,“ pripomenula jej mladšia žena.

„Hej, pravdaže, veď som tu len zopár rokov. Som zvedavá, či...“

„Veľmi pekný muž,“ zopakovala sestra O'Brienová. „Vyzeral ako jazdecký dôstojník!“

Sestra Hopkinsová si chlipla čaju. „Veľmi zaujímavé.“

„Možno sa zmlada ľúbili,“ romanticky sa zasnívala sestra O'Brienová, „a krutý otec ich rozdelil...“

Sestra Hopkinsová si zhlboka vzdychla: „Alebo ho zabili vo vojne...“

Keď sestra Hopkinsová, príjemne nabudená čajom a romantickými úvahami, konečne opúšťala dom, vybehla za ňou Mary Gerrardová.

„Počkajte, sestra, môžem ísť do dediny s vami?“

„Ale pravdaže, milá moja.“

Dievčina lapala po dychu. „Musím sa s vami pohovárať. Všeličo ma trápi.“

Staršia žena na ňu vľúdne pozrela.

Dvadsaťjedenročná Mary Gerrardová bola prekrásne stvorenie pripomínajúce divú ružu: dlhá nežná šija, zlatisté vlasy priliehajúce v mäkkých, prirodzených vlnách k jej nádherne formovanej hlave, živé tmavomodré oči.

„O čo ide?“ vyzvedala sestra Hopkinsová.

„Problém je, že čas hrozne letí a ja nič nerobím!“

„Nemusíte sa nikam ponáhľať,“ namietla sestra Hopkinsová sucho.

„Nie, ale... rozčuľuje ma to. Pani Welmanová bola úžasne láskavá, keď mi zaplatila tie drahé školy. Teraz mám pocit, že by som si už mala sama zarábať na živobytie. Mala by som sa niečomu vyučiť.“

Sestra Hopkinsová chápavo prikývla.

„Ak to nespravím, všetko bolo márne. Pokúšala som sa... vysvetliť pani Welmanovej, čo cítim, ale... je to ťažké, zrejme to nechápe. Stále vraví, že na to je ešte dosť času.“

„Je to chorá žena, na to nesmiete zabúdať,“ chlácholila ju sestra Hopkinsová.

Mary zalial previnilý rumenec.

„Och, ja viem. Asi by som ju nemala zaťažovať. Ale trápi ma to a otec je taký... taký protivný! Ustavične sa mi posmieva, aká som nóbl dáma! Ale ja naozaj nechcem len tak posedávať so založenými rukami!“

„To mi je jasné.“

„Problém je, že hocijaký kurz je skoro vždy veľmi drahý. Viem dosť dobre po nemecky, azda by som to mohla nejako využiť. Myslím, že chcem byť zdravotnou sestrou. Rada opatrujem chorých ľudí.“

„Na to musíte mať silu ako kôň, uvedomte si!“ zavrátila ju sestra Hopkinsová triezvo.

„Ja som silná! A naozaj rada opatrujem ľudí. Mamina ses-